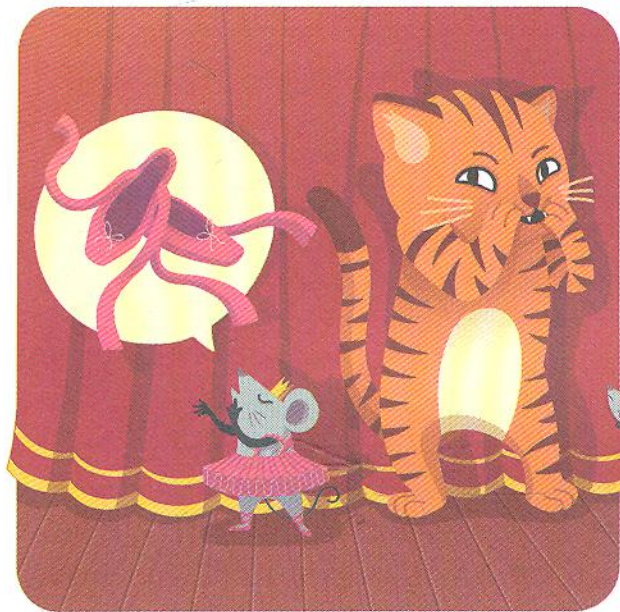

1 Коли нема кота

Частина 1

Якось зібралися миші танцювати в балеті. Старанно готувалися вони до виступу, взували черевички і вбирали балетні спіднички. Та перед самісіньким виступом сталося лихо: в опері завівся кіт. Ото причаїться за кулісами, нагледить мишку та як зареве:

— Мур-няв! — мовляв, ось зараз я тебе з'їм. Набралася відваги мишка-королева та й вирішила побалакати з тим хижаком.

— Чому це ти ні вдень, ні вночі спокою нам не даєш? — питає вона його.

А він і каже:

— Бо я хочу танцювати з вами балет, мур-няв!

Та й облизнувся, уявивши собі, скільки там буде гарненьких вгодованих мишок.

— Дуже добре, — каже мишка-королева. — Але ж для цього потрібне взуття, чи не так?

— Авжеж, — відповідає кіт.

А сам регоче: якщо дурненькі миші подарують йому рожеві пантофлі, то чом би їх і не взяти?

2 Коли нема кота

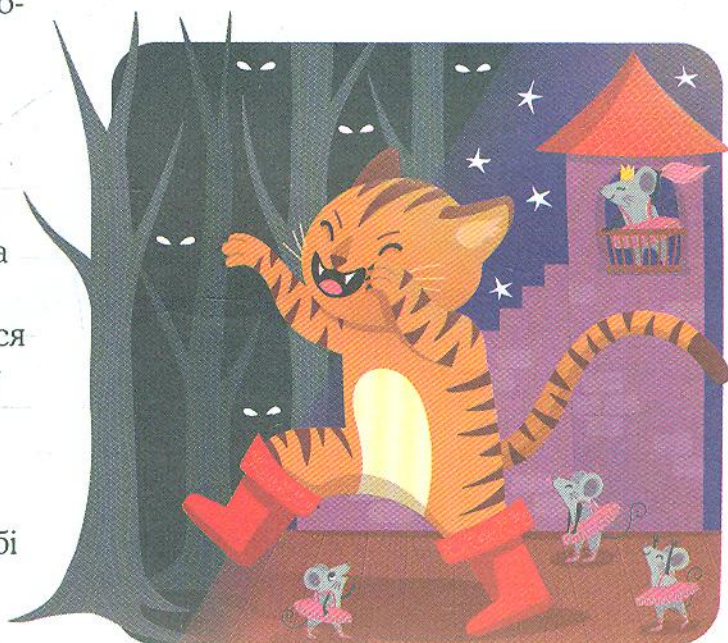
Частина 2

От наступного дня приносить мишача королева котові величезні чоботи — враження було таке, наче вони належали колись отому казковому коту в чоботях.

— Невже це мені? — питає кіт, хижо вишкіривши зуби. — Що ж, дякую, дякую! Вмить узув він ті чоботи, вуса підкрутив та й хотів уже було плигнути на сцену, щоб погамкати усіх мишей, аж гоп — і опинився за тисячу кілометрів од опери у дрімучому лісі.

Бо то були не прості чоботи, а чарівні! Перелякався кіт, гасає лісом туди-сюди, а миші тим часом що роблять? А вони собі знай танцюють та сміються!

Ото начувайся, коте!

3 Гарний малюнок

Сьогодні в поросячій школі урок малювання. І вчителька загадала поросяткам намалювати свої портрети. А це діло ой, яке непросте!

От прийшла свинка Розі додому, сіла за столом і поклала перед собою аркуш паперу. Та заходилася малювати... Тільки виходить у неї бозна-що — не веселе гарнющє поросятко, а чи то кіт, чи то їжак, чи, може, ягнятко якесь. Подумала Розі, подумала, та й вирішила намалювати те, що їй найліпше вдалося, — хмарку.

Наступного дня перевіряє вчителька домашнє завдання. Усі учні понамальовували гарненьких рожевих поросятко, вчителька хвалить їх. Глянула на малюнок Розі та й каже: — Молодець, Розі! Твій портрет найліпший — ти завжди думками десь у хмарах літаєш.

4 Як колібрі до клітки замкнули

Якось пурхав колібрі на гілках старого дуба, зачепився за щось та й упав на балкон. Забився бідолаха, що й на ноги не може зіп'ястися. Тут Леон і прийшов йому на поміч. Узняв сердегу, напоїв водою через соломинку і нагодував зерном. Не сплигло й півгодини, а колібрі вже стало краще. Хотів було летіти до своїх друзів, коли ж це Леон і каже: — Ні, не полетиш ти нікуди. Ось я знайшов гарну клітку для тебе, то там ти будеш у безпеці.

Посадив туди колібрі, зачинив дверця та й хотів було вже піти надвір, бо там чекали на нього друзі. Та мама його зупинила на порозі:

— Ні, дитино, там збирається на негоду. Підеш потім.

— Ох, як не хочеться мені сидіти в хаті! — каже Леон.

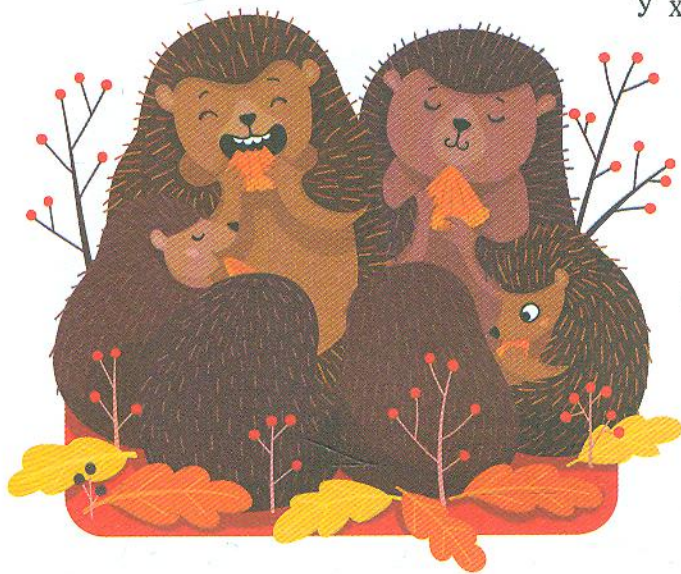
— А мені, думаєш, хочеться в клітці оце сидіти? — питається колібрі. Зрозумів хлопчина, що недобре вчинив, та й випустив пташку, як ущух дощ.

— Я прилітатиму до тебе, — каже колібрі.

І відтоді він будив щоранку Леона своїм щебетанням.

5 Як їжачки пиріг смакували

У хатці їжачкової родини так гарно пахне!

Матінка-їжачиха спекла в духовці пиріг.

— Дітки, — каже вона, подавши його на стіл, — котре знайде в своєму куснику квасолинку, того ми назвемо принцом!

— Я хочу бути принцом! — загаласували малі їжачки. — І я хочу! І я! А я хочу бути принцесою!

От розрізала мама-їжачиха пирога на шість шматочків. Один собі взяла, один татові-їжаку, а решту роздала чотирьом діткам.

Як почали вони наминати того пирога... така-смакота!

Та що за лихо — ніхто з малих їжачків не знайшов квасолини у своєму шматку.

А мама-їжачиха їсть і не поспішає. Коли ж це щось як хрясне!

— Ось вона! — каже мама.

Та й показала квасолину.

— Наша мама — королева, наша мама — королева! — загаласували малі їжачки.

З'юрмилися довкола неї, а вона обняла їх і каже:

— А ви — мої маленькі любі принци і принцеси!

6 Королівський пиріг

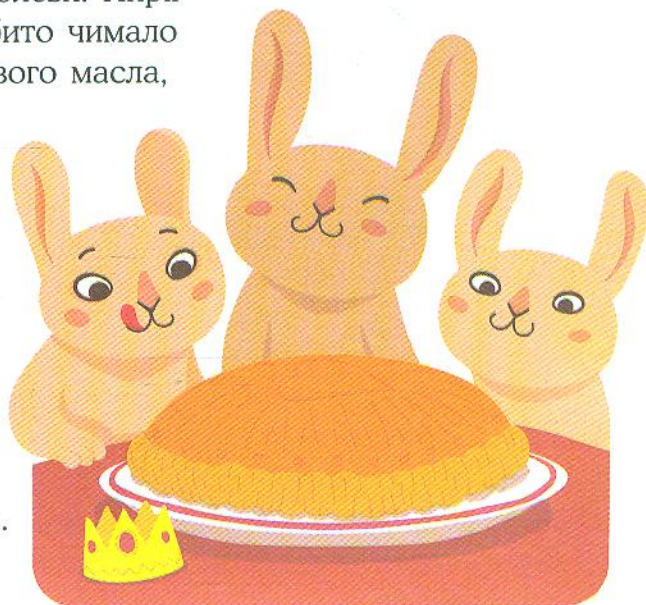
Кроляча родина вирішила спекти королівський пиріг. Кожне кроленятко бере участь у тому важливому ділі. Старші уважно вивчають рецепт пирога, а меншенькі роблять із картону корони для майбутнього короля і королеви. Пиріг вийде дуже пишній і смачний, адже там буде вбито чимало яєчок, намішано ванільної пудри, цукру, вершкового масла, а головне — готують його з любов'ю!

Люлю відмірює цукор, Момо збовтує яєчні жовтки, Заза кидає у тісто квасолину, а матінка-кролиця садовить пиріг у духовку. Якась часина — і він став рум'яний і запахущий, а разом із ним і корони для двох близняток уже готові. Звати їх Лола й Лалі.

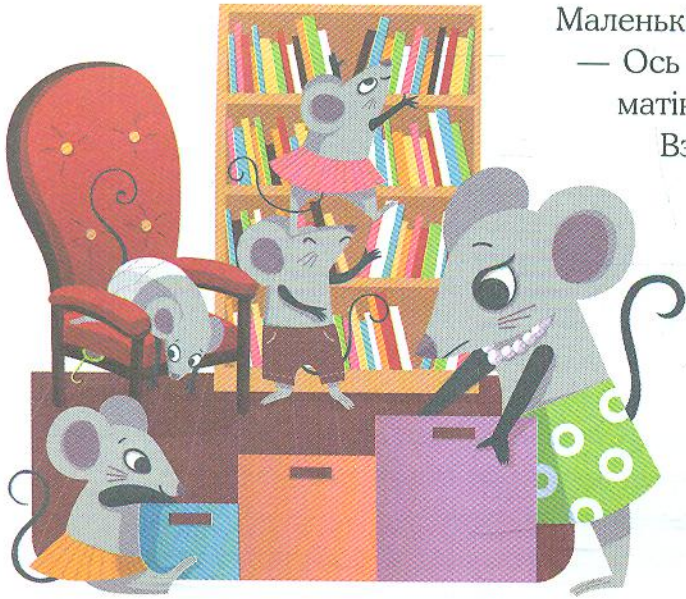
Ось задзеленчав дзвоник, і всі побігли до духовки. Ох і посмакуємо зараз!

Смачний вдався пиріг — та воно й не диво, бо кожне вклало у нього все своє старання і любов.

А кому ж дістанеться квасолина? Оце вже загадка, дітки...

7 Казочка на добраніч

Маленькі мишенятка полягали спати.

— Ось я вам зараз казочку прочитаю, — каже матінка-миша.

Взяла вона книжку і вмостилася у кріслі.

І тільки тоді зрозуміла, що не наділа окуля-
рів.

— А де ж це мої окуляри поділися? —
питає вона.

Схопилися мишенята і ну ж бо нишпорити
по всій хаті. Шукають, шукають, а окулярів
нема! Коли ж це найменшеньке мишеня
як закричить:

— Ось вони, ось! Під подушечкою були,
мамо!

— Добре, — каже матінка-миша, надівши
окуляри, — а тепер казочку слухайте.

Усі мишенятка дослухали казку до кінця. Крім найменшенького, яке заснуло на самому
початку...

8 Кіпріанова таємниця

Кіпріан — король африканської савани, степу в тропіках. Це лев понад левами, найгар-
ніший, найбільший і найдужчий. Усі звірі й підходити до нього бояться. Та Кіпріан м'яса
не їсть — полюбляє він салату, моркву і шоколадні фруктові йогурти.

Щодня ховається він у затишку і ласує отими смаколиками, щоб
ніхто не бачив, а то ще авторитет утратить!

Аж якось увечері побачив тее кролик
Людо.

Геть перелякався Кіпріан. Як розповість
кролик, що він моркву їсть, то ніхто його
не боятиметься! Та й вирішив про всяк
випадок з'їсти кролика.

Та Людо відразу все второпав і запропо-
нував Кіпріанові дружити. Він, мовляв,
носитиме левові моркву й салату, і вони
удвох її наминатимуть.

Отак став Людо другом, який знав
таємницю лева Кіпріана і разом з ним
залюбки ласував свіженькою городиною.

